

PASJONGUDSTJENESTE

Langfredag

Fjellhamar kirke 30. mars 2018

Johannes 18,1 – 19,42

TEKSTMEDITASJON

**HVOR ILLE VAR DET, DA, Å BLI
KORSFESTET?**

Han var ikke den eneste som har blitt korsfestet. To røvere ble jo korsfestet sammen med ham. Riktig nok mer fortjent, som røverne selv sa, men det er mange som har lidd grusomme skjebner uskyldig. Ved korsfestelse dør man av langsom kvelning og utmattelse. Den lille hylla til bena eller bakenden gjorde at du om igjen og om igjen kunne heise deg opp i kamp for å puste og leve litt til. Korsfestelse ble avskaffet av romerne selv fordi det var for brutalt.

**HVOR ILLE VAR DET, DA, MED OSS
MENNESKER OG SYNDEN?**

De fleste av oss gjør jo mye godt, gjør vi ikke? Selvsagt gjør vi ting som kan såre andre av og til, men hvor ille er det, da?

Vi pynter på sannheten eller lyver litt, vi vrir ting til vår fordel, vi beskytter våre interesser og setter ikke andre høyere enn oss selv hvis det koster for mye for ofte. Men gjør ikke alle mennesker det, da? Vi kan jo ikke redde hele verden heller? Er vi vår brors vokter? Det er et hav av nød og blodig urettferdighet der ute. Av sult, av krig, katastrofer, av hat og vold. Overgrep skjer overalt, barn og unges liv blir ødelagt selv i de beste hjem. Men hva kan vel vi gjøre? Det blir da bare en dråpe i havet? Ja, det er mye vold, ondskap, krig, ensomhet, mobbing, grådighet og hardhet, men er det min skyld, da? Men når noe av dette rammer meg og mitt kjøtt og blod, så er det ille, da.

HVOR ILLE ER DET DA, MED 22. JULI?
77 ble drept, 99 hardt skadet, og over 300 lever med sterke psykologiske ettervirkninger og

traumer. Og rundt alle disse er det familier som er berørt.

22. juli'er skjer hele tiden. Påskedag i 2016 i Lahore ble minst 75 mennesker drept og over 340 skadet i et selvmordsangrep. Nå i påsken er kristne i Pakistan og Egypt igjen høyaktuelle mål for terror. Men de kan og vil ikke gi opp sin påskefeiring. De risikerer martyriet i disse dager, og det er ikke en heltehistorie, men et glimt av håp i svart dyp smerte.

HVOR ILLE ER DET DA, GUD?

Det er ille. Jeg elsker hvert lille menneskebarn. Det rike, bortskjemte, sutrete. Det apatiske, misbrukte og gråtende. Det forknyttede, hatende og hevnjerrige. Jeg kan ikke annet. Jeg hater synden, det onde, alt som ødelegger og bryter mennesker og skaperverket ned, alt det onde som mennesker gjør mot hverandre og seg selv. Det er så mye lidelse, smerte, død og sorg. Ondskapens herjinger er så store og omfattende, og det gjør med dypt fortvilet og rasende. De kan ikke få siste ordet. Jeg hater synden, men elsker synderen. Ja, så sterk og høy er min kjærlighet, og så ille er ondskapen at jeg

kommer selv, i min enbårne sønn, og soner straffen.

HVOR ILLE VAR DET, DA , JESUS?

Du som ga blinde synet, greide ikke å åpne øynene til de som ropte korsfest. Du som hadde gitt lamme ben styrke, hadde ikke kraft i dine egne til å bære korset helt frem. Du som hadde ropt Lasarus ut av graven, hvor var kraften nå? Hvor var miraklet nå? Det du ropte var i dødsangst og fortvilelse: Min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Så Gud overlot deg virkelig i menneskers hender helt og fullt. Til pisking, slag, korsfestelse og død. Men verst var det at Gud var borte for deg, når lyset sluknet i dine øyne, i din sjel, i din kropp.

DET ER BEDRE AT ET MENNESKE DØR

Det var ille, Jesus, men det er bedre at et menneske dør for folket, for oss, enn at hele folket går til grunne. Så er det her Jesus gjør sitt største mirakel. Han gir seg selv og dør for Barabbas, for røveren på korset, for oss, for folket. Så ille var det og så ille er det, at det var påkrevet.